

Vzpomínka s poučením.

Je červencové ráno, vycházející slunce slibuje teplý den.

Vzduch provoněný po deštivé noci čerstvě omytými stromy, keři a květinami.

Zpěv ptactva ze zahrady pod zámek doléhá do sousedící Ztracené uličky, která připomíná jedno velké mraveniště.

Hokynáři již brzy ráno přijeli do města z okolních vesniček : Bílan, Rataj, Zdounek či Zlobic, z kroměřížských částí : Dolních i Horních zahrad.

Měšťanům nabízí své výpěstky ze zahrádek a záhumenek. Jejich dlouhé stoly se doslova prohýbají pod čerstvě omytou zeleninou, kořením, ranými plody ovoce.

Směsici vůní vévodí nádherné jahody. Nechybí čerstvě řezané květiny. Jejich barvy, spoutané do velkých kytic, nutí kolemjdoucí k zastavení.

V truhlících se pyšní muškáty, voskovky, begonie, karafiáty, určeny k okrase městských zahrádek. Narovnané krosny za stoly, naplněné dary přírody, slibují dostatek nabídky po celý den.

Babky odložily vlnáčky, šátky. S úsměvem : “Copak si přejete, milostivá?” nabízí své zboží. Ustrknou z krajáčku něco kávy a váží, balí do připravených kornoutů.

Ulička je jako velká rozkvetlá lípa, plná pracovitých včelek.

Nikdo z nakupujících si nepovšimne procházejícího muže i když za pozornost stojí.

V předklonu, ruce za zády, oblečen v lehký černý převlečník, prostovlasý, s pleší obrostlou vlnitými vlasy, tváří se stálým úšklebkem. Vysoké čelo s orlím nosem zdobeným pozlaceným cvikem odhaluje podivína, s vědomostmi oceněnými mnoha vysokoškolskými tituly. Jeho domovem je přízemní domek paní Dokoupilové, vdovy po státním úředníkovi ve Ztracené uličce. Pečuje o tohoto šedesátníka se vší pečlivostí, jak napovídá jeho zevnějšek.

Nevšimá si nikoho, zahloubán do svých myšlenek, krátí si cestu úzkou příčnou uličkou, spojující Ztracenou ulici s náměstím města. Vchází do prodejny Tomáše Bati. S tichým zavrčením míří do oddělení pedikúry.

Mladá, pohledná pedikérka Vlastička zdvořile zákazníka vítá : “Přeji dobrý den, pane profesore, copak si račte přát?”

Po krátké domluvě uvede hosta do kabinky č. 3, obratně naplní vaničku vlažnou, provoněnou lázní k následnému ošetření. S úsměvem přisune kožené křesílko i lehký ohýbaný věšák zn. Ton k odložení svrchníku. Neopomene zapnutí radiopřijímače, s krátkým doporučením : “Zde si, prosím, odložte.” Pan profesor využije služeb, spočine v měkkém křesílku. Prostorem se line příjemná melodie písničky „Váš dům šel spát,..“.

Vlastička se navrácí z kabinky č. 1 po ošetření zákaznice, do kabinky č. 3.

Poodhrne závěs, nevěří vlastním očím. Pan profesor spí hlubokým spánkem, pouze ve spodním prádle.

Kterak příběh končí?

Hosta probouzí, pomáhá upravit oděv. Pan profesor?

Spokojen s ošetřením chodidel odchází za svými povinnostmi-

Vzpomínka i poučení s lehkým pousmáním – zůstává !